ANIMALS DOMÈSTICS

Jean Lecointre.

Una cosa que l'Elefant Verd no entén, a part de les matemàtiques, la física, les senyals de tràfic, el rus, la lletra dels metges i segons quines receptes de cuina, és per què costa tant agafar un llibre. Moltes persones grans em diuen, preocupades, que els seus petits no llegeixen, que els hi fa peresa, que ho troben avorrit.

Com per tot, no hi ha receptes màgiques, infal·libles ni ràpides. Però amb paciència, constància tot és possible. Evidentment, un bon llibre pot ajudar a despertar aquest cuc que una vegada que et té...

Animals Domèstics, de Jean Lecointre pot ser un dels contes que ajudi a instal·lar aquest virus entre la família.

El senyor i la senyora Arxibald són d'allò més moderns, tenen una casa moderna, un cotxe modern i uns amics entre moderns i aristocràtics, però no tenen cap ca, com correspondria a una família moderna. Un dia compareix a la seva casa gran i moderna un d'aquests cans amb les orelles tan llargues que gairebé serveixen per llevar la pols. El gos orellut els hi presenta unes referències impol·lutes i, com no podia esser d'altra manera, els moderns Arxibalds, l'adopten. Però el ca lladra, pixa, no distingeix les sabates vermelles de les blaves. Pobre: tot ho veu gris i, per acabar-ho d'adobar, fot fora al moix que resultava tan simpàtic al matrimoni. Sense moix i amb el ca cap-cot arriba una mosca que resulta ser una excel·lent mestressa de casa fins que... catxis!!: es fica de potes a la sopa. Pobre senyora Arxibald, gairebé perd els nervis quan uns ratolins obren una mena d'*after* al soterrani de casa, gràcies a Déu que torna el moix per fer fogir als petits rosegadors. Tot sembla arreglar-se amb l'arribada d'una granota que sembla que només vol hivernar, però també ho acaba per espatllar quan no es converteix en príncep després de besar a l'estufada princesa que se'n va més encesa que un “misto”.

Cans, moixos, granots, mosques, mosquits, papallons i ratolins antropomòrfics, omplen les pàgines d'aquesta història en forma de foto-novel·la de Jean Lecointre. Una estètica molt anys 60, molt *retro*, molt *xic* que serveix per il·lustrar una història sobre la incapacitat humana per entendre segons quines obvietats (un ca és un ca) i per demostrar que la convivència no és tan fàcil com sembla. Que difícil que és ser moderns!